

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobce **Bc. E. D.**, zast. JUDr. Ing. Jiřím Špeldou, advokátem v Hradci Králové, Šafaříková 666, proti žalovanému **Řediteli Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje**, se sídlem v Hradci Králové, Ulrichovo náměstí 810, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. září 2013, čj. ŘŘ-456/2013, t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou namítal žalobce nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný změnil rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje pro vnější službu ve věcech služebního poměru č. VS-900/2011, kterým nebylo vyhověno žádosti o přepoččet a doplacení služebního příjmu za 257,5 hodin odpracovaných nad rámec služby v letech 2008 a 2010. Napadeným rozhodnutím přiznal žalovaný žalobci služební příjem za službu přesčas za rok 2008 ve výši 29.736 Kč a doplatek za dovolenou v daném období ve výši 26 Kč. Současně žalovaný nepřiznal žalobci služební příjem za službu přesčas v letech 2008 až 2010 ve výši 24.854 Kč a doplatek za dovolenou za uvedené období ve výši 2.441,5 Kč.

V žalobě uvedl, že žalovaný napadeným rozhodnutím odmítl proplatit náhradu za vykonanou službu přesčas s odkazem na důležitý zájem služby. Za důležitý zájem služby žalovaný považoval situaci při změně systemizace a snižování počtu policistů, studium jednoho policisty a údajné dobrovolné odchody policistů. S uvedenými důvody žalobce vyslovil nesouhlas. Konstatoval, že do konce srpna 2010 bylo v operační skupině 6 policistů, když takový stav považoval sám žalovaný v napadeném rozhodnutí za nutný k plnění stanovených úkolů. Od 1. 9. 2010 došlo po odchodu jednoho policisty do výsluhy ke snížení početního stavu na 5 policistů. Přitom odcházející policista požádal o ukončení služebního poměru v měsíci červnu 2010 a odešel po dvouměsíční výpovědní lhůtě. Příslušný služební funkcionář měl tedy dostatek času uvolněné místo personálně obsadit. Žalobce tak považoval za zjevné, že došlo k prodloužení, neboť výběrové řízení na uvolněné místo nebylo vypsáno a nebyl nikdo na toto místo ustanoven. Až v polovině října roku 2010 se začalo uvažovat o změně systemizace cizinecké policie. Následně bylo rozhodnuto, že pracoviště žalobce bude zrušeno, k této události došlo začátkem měsíce listopadu 2010. Dne 23. listopadu 2010 pak vydal služební funkcionář písemný pokyn, kterým žalobci nařídil, aby si napsal žádost o přeložení na jiné služební místo s tím, že výkon služby bude do 31. 12. 2010 beze změn probíhat na stávajícím pracovišti. Žalobce upozornil na rozpor s tvrzením správního orgánu, který uvedl, že „za této situace koncem měsíce listopadu odešel na jiné pracoviště i odvolatel“. Dále žalobce upozornil, že skutečnosti neodpovídá ani výčet hodin výkonu služby přesčas uvedeny v rozhodnutí.

Žalobce rovněž upozornil, že žalovaný argumentoval v napadeném rozhodnutí důležitým zájmem služby, konkrétně studiem jednoho policisty. Ani s tímto zdůvodněním žalobce nesouhlasil, neboť dle jeho názoru jej nelze za důležitý zájem služby považovat. Vyslovil tedy názor, že veškeré důvody, kterými argumentoval žalovaný, nelze za důležitý zájem považovat. Žalobce se proto domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a uspokojení jeho oprávněného nároku na doplatek služebního příjmu za 107,5 odsloužených přesčasových hodin za rok 2010.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že se prvotně zabýval otázkou, zda napadené rozhodnutí bylo vydáno příslušným služebním funkcionářem ve smyslu zákona číslo 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů za dále jen „zákon o služebním poměru“). Konstatoval, že ředitelem bezpečnostního sboru Policie ČR je policejní prezident ve smyslu ust. § 1 odst. 2 uvedené právní úpravy. Ten na základě zmocnění uvedeného v ust. § 2 odst. 1 dané právní úpravy stanovil rozsah pravomoci služebních funkcionářů jednat a rozhodovat ve věcech služebního poměru, a to závazným pokynem číslo 42/2010, o personální pravomoci, ve znění závazných pokynů číslo 63/2010, číslo 166/2010 a číslo 24/2011, platným a účinným v době vydání napadeného rozhodnutí. Žalovaný konstatoval, že napadené rozhodnutí vydal příslušný služební funkcionář v souladu s čl. 8 odst. 1 písm. b) uvedeného pokynu.

Dále žalovaný uvedl, že porovnáním přítomnosti a nepřítomnosti všech policistů zařazených na útvaru žalobce bylo zjištěno, že v roce 2008 sloužilo v měsíci lednu, v dubnu až listopadu 5 policistů, v měsíci únoru, březnu a prosinci 6 policistů. Při zohlednění zákonných nároků policistů na čerpání dovolené, rehabilitaci, účasti policistů na tělesné a střelecké přípravě pak minimální počet policistů k pokrytí celé

služby činil 6. V roce 2008 nikdo se sloužících policistů na útvaru žalobce v měsících, kdy byla žalobci nařízena služba přesčas, nečerpal nemocenskou, nepodařilo se dohledat ani jiné důvody pro nařízení služby přesčas v důležitém zájmu služby. Žalovaný proto žalobci přiznal proplacení služebního příjmu za 209 hodin služby přesčas.

K otázce služby přesčas v měsících září, říjen a prosinec roku 2010 žalovaný uvedl, že kontrolou výkazů odsloužených hodin za rok 2010 bylo zjištěno, že do konce srpna 2010 vykonávalo službu na útvaru žalobce 6 policistů, v měsících září, říjnu a listopadu 2010 již pouze 5 policistů. Žalovaný uvedl, že je nutno zohlednit celou tehdejší situaci, kterou policie procházela v souvislosti se změnami systemizace a snižováním počtu policistů. Je nutné dle jeho názoru přihlídnout ke skutečnosti, že v rozhodné době došlo z rozhodnutí vlády k zásadní redukci počtu policistů, tudíž možnosti zajistit kvalifikovanou náhradu z jiného útvaru zároveň bránil personálně napjatý stav ve všech útvarech policie. Ve druhém pololetí roku 2010 se reálně uvažovalo o potřebě nové systemizace policie a s ní spojeném snížení počtu policistů v rámci celé policie, včetně zrušení oblastních ředitelství služby cizinecké policie a převedení menšího počtu příslušníků z těchto útvarů pod krajská ředitelství policie. Došlo tak k tomu, že nemalé množství policistů do té doby zařazených u služby cizinecké policie se rozhodlo ukončit služební poměr. Služební úkoly, které stávající organizace služby cizinecké policie dosud plnily, však musely být splněny až do konce roku 2010. Od 1. 1. 2011 je pak převzaly v rámci nové systemizace nástupnické útvary. Žádné další posily za odchozí policisty do konce roku tak nebyly a nemohly být k dispozici. Rovněž pracoviště žalobce bylo poznamenáno popsanou situací, protože s ukončením roku 2010 mělo být zrušeno, navzdory tomu, že úkoly muselo plnit do posledního dne daného roku 2010. Do konce měsíce srpna 2010 bylo na operační skupině zařazeno 6 policistů, což byl zcela dostatečný počet. Nebyla tudíž žádná potřeba nahrazovat nedostatek pracovníků nařízením výkonu služby přesčas dle ust. § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru. Od počátku roku 2010 do konce srpna 2010 tedy nebyly evidovány žádné hodiny služby přesčas. Jiná situace však nastala poté, co se jednotliví policisté rozhodli pod vlivem událostí ukončit služební poměr nebo byly na základě žádosti převedeny na jiné služební místo. Odchozím policistům se nekladly ze strany nadřízených překážky, ač se s objektivně nastalým nedostatkem policistů nebylo možno vyrovnat jinak, než že zbylí policisté na útvaru museli převzít úkoly odchozích. Odchozí policisty nebylo možné nikým nahradit, protože i operační středisko se koncem roku 2010 zrušilo bez náhrady. Danou situaci pak služební funkcionář nemohl řešit jinak, než nařízením výkonu služby přesčas. Za této situace koncem měsíce listopadu 2010 odešel na jiné pracoviště i žalobce, spolu se 48 hodinami služby přesčas v důležitém zájmu služby získanými na původním pracovišti za měsíc září a říjen. V měsíci listopadu 2010 žalobce odsloužil celkem 208 hodin služby, ačkoliv měl sloužit pouze 135 hodin, aby došlo k vyrovnání „nadsloužených“ hodin za minulá období. Na nové pracoviště tak přešel spolu se 73 hodinami navíc, během měsíce prosince pak měl žalobce sloužit tak, aby došlo k vyrovnání celkově odsloužených hodin v poměru k fondu doby služby. To se však na novém pracovišti zdařilo pouze částečně, a proto bylo žalobci do služby přesčas do limitu 150 hodin převedeno 59,5 hodiny, které však byly přesčasem získaným na původním pracovišti. Uvedené hodiny služby přesčas za období září až prosinec 2010 nenahrazovaly v žádném případě dlouhodobý až trvalý nedostatek osob, ale byly vynuceny momentálními okolnostmi nastalé situace. Zároveň bylo zjištěno, že jeden policista čerpal během roku 2010 od ledna do

prosinec celkem 36 dnů studijního volna. Žalovaný k tomu uvedl, že na operačním středisku je dáno nerovnoměrné rozvržení doby služby tak, aby byl zajištěn nepřetržitý režim služby. Doba služby se příslušníkovi rozvrhne tak, aby průměrná doba za období třech kalendářních měsíců a v odůvodněných případech za období kalendářního roku nepřesáhla základní dobu služby v týdnu. Díky tomu může nastat situace, kdy nepřítomnost jednoho policisty na útvaru z důvodu zdravotní indispozice, čerpání dovolané, studijního volna apod. se projeví v nařizování služby přesčas v pozdějším období, kdy již není možné dostát ust. § 53 odst. 3 písm. a) zákona služebním poměru a rozvrhnout ostatním policistům dobu služby tak, aby za určité časové období v průměru nepřesáhla základní dobu služby v týdnu. Pod tento případ je možné podřadit i nařízení služby přesčas žalobci v měsících září až říjnu 2010, kdy vzhledem k tomu, že jeden policista v měsících lednu až srpnu 2010 čerpal studijní volno a v letním období postupně policisté čerpali dovolenou, byla naplněna u policistů sloužících k danému útvaru průměrná základní doba služby a bylo nutno přistoupit k nařizování služby přesčas z důvodu důležitého zájmu služby, a to v kontextu s ust. § 201 odst. 1 zákona o služebním poměru, který stanoví, že za důležitý zájem služby se považuje zájem bezpečnostního sboru na včasném a kvalitním plnění úkolů bezpečnostního sboru. Společně s odchodem policistů z končícího útvaru došlo ke kumulaci důvodů pro nařízení služby přesčas žalobci v souladu s ust. § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru, a proto žalovaný považoval 107,5 hodin služby přesčas v měsících září, říjen a prosinec 2010 za dostatečně zdůvodněné a v důležitém zájmu služby nařízené hodiny služby přesčas do limitu 150 hodin v kalendářním roce.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný k námitce žalobce týkající se změny systemizace cizinecké policie uvedl, že domněnka žalobce, dle níž k rozhodnutí o zrušení pracoviště žalobce došlo v listopadu 2010, se nezakládá na reálných podkladech. Uvedl, že o nutnosti transformace cizinecké policie se začalo uvažovat již v letních měsících roku 2010. Dne 19. 8. 2010 vydal policejní prezident rozkaz, kterým zřídil pracovní skupinu k transformaci služby cizinecké policie, která měla za úkol připravit legislativní změny, navrhnout začlenění služby cizinecké policie do ostatních útvarů a zajistit bezproblémový převod agendy dlouhodobých pobytů cizinců a služby cizinecké policie k odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra. Konkrétní datum zrušení služby cizinecké policie pak záviselo na přijetí zákona č. 427/2010 Sb., účinného dnem 1. 1. 2011. Tímto zákonem byla agenda dlouhodobých pobytů nově zabezpečována odborem azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra. Zbytková agenda služby cizinecké policie byla převedena pod krajská ředitelství policie. Protože dlouho nebylo zřejmé, zda se podaří provést návrh uvedeného zákona legislativním procesem ještě do konce roku, rozhodnutí o konečném zrušení služby cizinecké policie bylo dlouho odkládáno. Proto ke změnám systemizace došlo až v průběhu posledních dvou měsíců roku 2010, což se mohlo jevit řadovým policistům jako urychlené rozhodnutí. Tak tomu však nebylo. Žalovaný s ohledem na uvedené setrval na právní relevanci odůvodnění důležitého zájmu služby v souladu s ust. § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru. Dále žalovaný uvedl, že žalobce byl ode dne 1. 12. 2010 personálně oficiálně zařazen na základě žádosti již na integrovaném operačním středisku krajského ředitelství pracovišti Rychnov nad Kněžnou. To, na kterém pracovišti fakticky vykonával službu, považoval žalovaný za irelevantní. V každém případě bylo žalobci jeho přeřazením na Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje umožněno i nadále vykonávat

službu u Policie ČR u útvaru, jehož činnost mu byla blízká. Žalobce však v žádném případě nebyl k přestupu k jinému útvaru nucen.

Při nařízeném jednání zástupce žalobce uvedl, že dovolená policistů a studijní volno nejsou důvodem pro neproplácení hodin, které žalobce sloužil mimo zákonnou dobu. Pokud jde o trvalý odchod, ten dle žalobce neprobíhá ze dne na den, výpověď ze služebního poměru je nejméně dvouměsíční a tato doba nepochybně stačí k zajištění náhrady. Přitom podstav jednoho muže na pracovišti byl předvídatelný. Pověřená pracovnice žalovaného odkázala na obsah odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a písemné vyjádření k žalobě.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) a po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

Problematika služby přesčas je uzákoněna v ust. § 54 služebního zákona. Vyplývá z něho, že výkon služby přesčas lze příslušníkovi v důležitém zájmu nařídit nejvýše v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce, přičemž se za ni považuje služba vykonávaná nad základní dobu služby v týdnu mimo rámec směn. Základní doba služby příslušníka pak činí ve smyslu ust. § 52 tohoto zákona 37,5 hodiny týdně. Co je důležitý zájem, upravuje ust. § 201 odst. 1 dané právní úpravy, jedná se o zájem bezpečnostního sboru na včasném a kvalitním plnění úkolů tohoto sboru. Nařízení služby přesčas je tedy podmíněno důležitým zájmem služby a rozsahem 150 hodin. Pokud jsou splněny podmínky služby přesčas, považuje se rozsah 150 přesčasových hodin za zohledněný ve služebním příjmu příslušníka (ust. § 112 služebního zákona). Je rovněž zřejmé, že pokud služební orgán službu přesčas nařídí, musí mít pro to řádné odůvodnění.

Při posouzení dané problematiky vycházel krajský soud ze závazné judikatury Nejvyššího správního soudu obsažené v jeho rozsudku ze dne 26. 9. 2012, čj. 6 Ads 151/2011-126, kde tento soud uvedl že „Podle § 54 odst. 1 služebního zákona příslušníkovi lze v důležitém zájmu služby nařídit výkon služby přesčas nejvýše v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce. Stěžovatel (v daném případě žalovaný) si toto ustanovení ve spojitosti s § 201 služebního zákona a zákonem č. 273/2008 Sb. vykládá tak, že postup, kdy jsou odstraňovány překážky, které brání v plnění úkolů stanovených zákonem č. 273/2008 Sb., je postup v důležitém zájmu služby. Následně není rozhodné, o jaké překážky se jedná a jak dlouhé mají trvání, neboť podstata je splnění právě těchto úkolů. Nejvyšší správní soud sdílí názor krajského soudu, že s takto pojatým výkladem platné právní úpravy nelze souhlasit, když předpoklad výjimečnosti služby přesčas vyplývá především ze skutečnosti, že zákonodárce její přípustnost podmínil existencí určitých zákonných podmínek, bez jejichž identifikace výkon služby přesčas nařídit nelze. Z toho, co stěžovatel uvádí, lze dovodit, že práci přesčas lze nařídit vždy, kdy je služebnímu funkcionáři známo, že výkon služby nebude možné zajistit s určitým počtem příslušníků v určitém časovém prostoru..... ustanovení § 54 odst. 1 služebního zákona předpokládá, že k nařízení výkonu služby přesčas lze přistoupit pouze v důležitém zájmu služby. Tento důležitý zájem služby nelze pak shledat v tom, když je dlouhodobý až trvalý

nedostatek osob nahrazován zvýšenými nároky na stávající příslušníky nařizováním služeb přesčas s odkazem na důležitý zájem služby.“

Další judikatura Nejvyššího správního soudu obsažená v jeho rozsudku ze dne 23. 5. 2013, čj. 4 Ads 11/2013-41 uvádí, že „příslušníkovi lze podle § 54 odst. 1 služebního zákona nařídit výkon služby přesčas nejvýše v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce jen v důležitém zájmu služby. Navíc služba přesčas představuje výjimečné opatření, které umožňuje nařídit výkon služby nad rámec základní doby služby, která podle § 52 odst. 1 služebního zákona činí 37,5 hodiny týdně. Služební zákon tedy nepojímá službu přesčas jako další fond služební doby, z něhož je možné libovolně čerpat do limitu 150 hodin v kalendářním roce. Naopak pro nařízení služby přesčas je nutné splnit uvedené podmínky, jejichž dodržení tak musí být možné ověřit, aby v řízení ve věcech služebního poměru týkajícího se služebního příjmu příslušníka či jeho výsluhového nároku a v případném soudním přezkumném řízení mohl být učiněn spolehlivý závěr o tom, zda služba přesčas byla nařízena v souladu se zákonem či nikoliv.“

Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku dále zdůraznil „výjimečnost výkonu služby přesčas, která je dána tím, že se nařizuje nad rámec základní doby služby v rozsahu 37,5 hodiny týdně. Jestliže by tedy služba přesčas představovala jakýsi dodatečný fond služební doby, z něhož by mohl vedoucí příslušník kdykoliv a z jakýchkoliv důvodů čerpat do limitu 150 hodin v kalendářním roce, vytratil by se rozdíl mezi základní dobou služby v týdnu a službou přesčas. V takovém případě by institut služby přesčas postrádal smyslu, neboť ničím nepodmíněné využívání takového fondu by mohlo být u každého příslušníka dosaženo poměrným zvýšením základní doby služby, aniž by muselo být nařizování služby přesčas jakkoli vykazováno a odůvodňováno. Navíc pokud by zákonodárce zamýšlel umožnit automatické nařizování služby přesčas nejvýše v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce, nepodmiňoval by využití tohoto institutu důležitým zájmem služby. Ten tedy musí být s ohledem na smysl a účel služby přesčas dán jen ve výjimečných případech, jak správně dovodila dosavadní judikatura. Jedná se tedy o situace, jež nebylo možné předvídat při rozvržení doby služby na jednotlivé směny podle § 53 služebního zákona, jako kupříkladu již zmíněná momentální indispozice či absence některého z příslušníků ze zdravotních či jiných důvodů nebo předem neočekávaný úkol bezpečnostního sboru, který může být náležitě splněn jen příslušníkem s požadovanou kvalifikací mimo rámec jeho naplánované směny. Výjimečným případem umožňujícím nařízení služby přesčas v důležitém zájmu služby však není dlouhodobý či trvalý nedostatek příslušníků útvaru bezpečnostního sboru, neboť v takovém případě služba přesčas ztrácí svůj mimořádný charakter a stává se z ní pravidelný způsob zajištění plnění úkolů bezpečnostního sboru. Nedostatečné personální obsazení příslušného útvaru bezpečnostního sboru tak nepředstavuje relevantní důvod pro nařízení služby přesčas. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani poukaz stěžovatelky na zásadní redukci počtu příslušníků Policie České republiky, v důsledku níž nelze zajistit základní činnosti tohoto bezpečnostního sboru bez nařizování výkonu služby přesčas.“

K projednávané věci je především nutno konstatovat, že je předmětem soudního přezkumu již podruhé. Na základě výsledků předcházejícího soudního řízení zdejší soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Žalovaný v nově otevřeném odvolacím řízení, vázán vysloveným názorem zdejšího

soudu, dospěl k závěru, že v roce 2008 nikdo ze sloužících policistů na útvaru žalobce v měsících, kdy byla žalobci nařízena služba přesčas, nečerpal nemocenskou a ani se nepodařilo dohledat jiné důvody pro nařízení služby přesčas v důležitém zájmu služby. Z toho důvod bylo žalobci přiznáno proplacení služebního příjmu za 209 hodin služby přesčas.

Žalovaný však žalobci neuznal proplacení služebního příjmu za služby přesčas v měsících září, říjen a prosinec roku 2010. Svůj postup odůvodnil především výjimečností daného období způsobenou především změnami systemizace a snižováním počtu policistů s nemožností zajistit kvalifikovanou náhradu z jiného útvaru. Služební úkoly, jak žalovaný zdůraznil, však musely být plněny až do konce roku 2010 s tím, že od 1. 1. 2011 je pak převzaly v rámci nové systemizace nástupnické útvary. Služební úkoly tedy plnili policisté v oslabeném počtu a přijetí nových pracovníků nebylo umožněno.

Ze shora uvedených skutkových okolností jednoznačně vyplývá, že od srpna 2010 vyvstala potřeba transformace cizinecké policie a převodu této agendy k jinému odboru Ministerstva vnitra, přičemž konkrétní datum zrušení služby cizinecké policie záviselo na nové zákonné úpravě. Přitom zákon, na základě něhož se změna uskutečnila, byl vyhlášen ve Sbírce zákonů dne 30. 12. 2010 s účinností od 1. 1. 2011. Je tedy zřejmé, že uváděné hodiny služby přesčas, jež jsou předmětem sporu mezi účastníky řízení, za období září až prosinec 2010 nemohly nahrazovat a ani nenahrazovaly dlouhodobý a trvalý nedostatek osob. Byly totiž vynuceným výsledkem momentální nastalé situace, jež nebylo možno předvídat při rozvržení doby služby na jednotlivé směny. Situaci navíc znásobil i neočekávaný odchod jednoho příslušníka na základě podané výpovědi. Danou situaci tak nelze přirovnávat k dlouhodobému a trvalému nedostatku příslušníků, neboť výpověď jednoho příslušníka navodila nutnost zajistit řádný chod pracoviště na velmi omezenou dobu tří měsíců. Nejednalo se tedy o stav dlouhodobého nedostatečného personálního obsazení, který samozřejmě znaky důležitého zájmu nesplňuje. Krajský soud se tedy přiklonil k názoru žalovaného, že v nastalé situaci bylo nutno přistoupit k nařizování služby přesčas z důvodu důležitého zájmu služby a to především z důvodu odchodu jednoho příslušníka v době, kdy bylo zřejmé, že dané pracoviště bude zrušeno. Na druhou stranu je však nutno podotknout, že dovolená policistů a studijní volno nejsou důvodem pro neproplácení hodin, které žalobce sloužil mimo zákonnou dobu. Krajský soud tak má za to, že žalovaný postupoval zákonně, když žalobci neuznal proplacení služebního příjmu za služby přesčas v měsících září, říjen a prosinec roku 2010, neboť služba přesčas byla vyvolána nutností zajistit řádný chod pracoviště na omezenou dobu.

Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Ohledně nákladů řízení postupoval krajský soud v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu tudíž nevzniklo. Žalovaný náklady řízení neúčtoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 16. října 2014

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu